

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Ευάλωτη δίπλα σου

Από τη συγγραφέα του μπεστ σέλερ ΓΥΜΝΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΟΥ

Το δεύτερο βιβλίο της τριλογίας
CROSSFIRE

Η γλυκιά απόλαυση της εμμονής...

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αναπαραγωγή, φωτοαντίτυπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: REFLECTED IN YOU

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ευάλωτη δίπλα σου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άγγελος Ζαχαριάδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ρουμπίνη Δασκάλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: George Long

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sylvia Day, 2012

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0058-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Ευάλωτη δίπλα σου

*Μετάφραση:
Άγγελος Ζαχαριάδης*

*Αφιερώνεται στη Νόρα Ρόμπερτς,
πηγή έμπνευσης και μοναδική κυρία.*

Αγαπούσα τη Νέα Υόρκη με ένα τρελό, ασυγκράτητο πάθος, ένα πάθος που το ένιωθα μονάχα για άλλο ένα πράγμα στη ζωή μου. Η πόλη αυτή ήταν μια μικρογραφία της ίδιας της ζωής, ένα μέρος που συνδύαζε τις ευκαιρίες του νέου κόσμου με τις παραδόσεις του παλιού. Συντηρητικοί συγχρωτίζονταν με μποέμ. Παράδοξα συνυπήρχαν με ανεκτίμητες σπανιότητες. Η παλλόμενη ενέργεια της πόλης τροφοδοτούσε διεθνείς επιχειρηματικούς κολοσσούς και προσέλκυε ανθρώπους από όλο τον κόσμο.

Και η ενσάρκωση όλης αυτής της ενέργειας, της ορμητικής φιλοδοξίας και της παγκόσμιας δύναμης μόλις είχε κάνει έρωτα μαζί μου, προκαλώντας μου δύο συνταρακτικούς οργανισμούς.

Καθώς πήγαινα ξυπόλυτη στην τεράστια ντουλάπα-δωμάτιο του Γκίντεον Κρος, κοίταξα το κρεβάτι, που ήταν ακόμη ανακατεμένο από το σεξ, και ρίγησα από την ανάμνηση της ηδονής. Τα μαλλιά μου ήταν ακόμη υγρά από τοντους, και φορούσα μόνο την πετσέτα που είχα τυλιγμένη γύρω μου. Είχα μιάμιση ώρα για να πάω στη δουλειά, κι

αυτό σήμαινε ότι τα περιθώρια ήταν μάλλον στενά. Προφανώς, έπρεπε να κρατώ και κάποιο χρόνο για σεξ στην πρωινή μου ρουτίνα, γιατί αλλιώς θα έτρεχα συνέχεια για να μην αργήσω στο γραφείο. Ο Γκίντεον ξυπνούσε έτοιμος να κατακτήσει τον κόσμο, και του άρεσε να αρχίζει αυτή την κατάκτηση από μένα.

Ένωθα απίστευτα τυχερή.

Επειδή έμπαινε Ιούλιος και η θερμοκρασία ανέβαινε, διάλεξα ένα λινό παντελόνι και μια αμάνικη μπλούζα σε απαλή γκριζα απόχρωση που πήγαινε με τα μάτια μου. Και επειδή δεν είχα κανένα ταλέντο στην κομμωτική, έπιασα τα μακριά ξανθά μαλλιά μου πίσω σε μια απλή αλογοουρά και βάφτηκα. Όταν πια ήμουν εμφανίσιμη, βγήκα από την κρεβατοκάμαρα.

Άκουσα τη φωνή του Γκίντεον τη στιγμή που βρέθηκα στο διάδρομο. Ένα μικρό ρίγος με διαπέρασε καθώς συνειδητοποίησα ότι ακουγόταν θυμωμένος: ο τόνος του ήταν βαρύς και κοφτός. Δε θύμωνε εύκολα, εκτός αν εκνευριζόταν μαζί μου. Μπορούσα εύκολα να τον κάνω να υψώσει τη φωνή του και να βλαστημήσει, ή να περάσει έξαλλος τα δάχτυλα μέσα από τα μακριά κατάμαυρα μεταξένια μαλλιά του.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, ο Γκίντεον ήταν η ενσάρκωση της χαλιναγωγημένης δύναμης. Δε χρειαζόταν να βάλει τις φωνές, αφού ήταν ικανός να προκαλέσει στον άλλον τρέμουλο μόνο με μια ματιά ή μια κοφτή λέξη.

Τον βρήκα στο γραφείο του. Στεκόταν όρθιος με την πλάτη γυρισμένη στην πόρτα κι ένα ακουστικό Bluetooth στο αυτί του. Είχε σταυρωμένα τα χέρια και κοίταζε από τα παράθυρα του ρετιρέ του στην 5η Λεωφόρο, δίνοντας την εντύπωση ενός πολύ μοναχικού ανθρώπου που ζούσε δια-

χωρισμένος από τον κόσμο γύρω του, όντας όμως ταυτόχρονα απόλυτα ικανός να κυριαρχήσει σ' αυτό τον κόσμο.

Έγειρα στο κούφωμα της πόρτας και απόλαυσα το θέαμα. Ήμουν σίγουρη ότι η δική μου θέα της πόλης ήταν πιο εντυπωσιακή από τη δική του, γιατί εκτός από τους πανύψηλους ουρανοξύστες έβλεπα κι αυτόν, μια παρουσία εξίσου ισχυρή και εντυπωσιακή. Είχε τελειώσει το ντους του προτού ακόμη καταφέρω να σηκωθώ από το κρεβάτι, και δεν έβλεπα γυμνό το εθιστικό κορμί του γιατί είχε προλάβει να φορέσει ένα ακριβό κοστούμι, ένα ντύσιμο που πάντα με άναβε. Δεν είχε βάλει ακόμη το σακάκι όμως, κι έβλεπα τον τέλειο πισινό του και τις δυνατές του πλάτες ντυμένες με το γιλέκο.

Στον τοίχο υπήρχε ένα τεράστιο κολάζ από φωτογραφίες με τους δυο μας ως ζευγάρι, καθώς και μία πολύ προσωπική δική μου που την είχε τραβήξει ενώ κοιμόμουν. Οι περισσότερες ήταν βγαλμένες από τους παπαράτσι που παρακολουθούσαν κάθε του κίνηση. Ήταν ο Γκίντεον Κρος, ο ιδρυτής και επικεφαλής των Επιχειρήσεων Κρος, και στην απίστευτη ηλικία των είκοσι οχτώ ετών συγκαταλεγόταν στους είκοσι πέντε πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο. Ήμουν μάλλον σίγουρη ότι του ανήκε ένα σημαντικό μέρος του Μανχάταν. Και ήμουν απόλυτα σίγουρη ότι ήταν ο πιο καυτός άντρας πάνω στον πλανήτη. Και είχε φωτογραφίες μου σε όλα τα γραφεία του, λες και θα μπορούσα εγώ ποτέ να είμαι τόσο όμορφο θέαμα όσο αυτός.

Γυρνώντας με χάρη με έπιασε να τον κοιτάζω και κάρφωσε επάνω μου το παγερό γαλάζιο βλέμμα του. Φυσικά το είχε καταλάβει ότι ήμουν εκεί και τον παρακολουθούσα. Υπήρχε μια ένταση στον αέρα μόλις βρισκόμασταν ο ένας κοντά στον άλλο, μια αίσθηση προσδοκίας σαν την ηλεκτρισμένη σιωπή

πριν από το μπουμπουνητό του κεραυνού. Κατά πάσα πιθανότητα, περίμενε σκοπίμα μερικές στιγμές προτού στραφεί προς το μέρος μου, για να μου δώσει την ευκαιρία να τον δω καλά καλά, επειδή ήξερε πόσο μου άρεσε να τον κοιτάζω.

Σκοτεινός και Επικίνδυνος. Και όλος δικός μου.

Θεέ μου... Δεν είχα καταφέρει ακόμη να συνηθίσω το σοκ που ένιωθα κάθε φορά που έβλεπα αυτό το πρόσωπο – τα σμιλεμένα ζυγωματικά και τα μαύρα τοξωτά φρύδια, τα γαλάζια μάτια του με τις πυκνές βλεφαρίδες, κι εκείνα τα χείλια με τις τέλειες γραμμές τους, αισθησιακά και αμαρτωλά μαζί. Τρελαινόμουν όταν χαμογελούσαν με μια έκφραση σεξουαλικής πρόσκλησης και ριγούσα όταν στένευαν σε μια αυστηρή γραμμή. Και όταν κολλούσε αυτά τα χείλια στο κορμί μου, καιγόμουν γι' αυτόν.

Χριστέ μου, σταμάτα επιτέλους. Το στόμα μου σφίχτηκε, καθώς θυμήθηκα πόσο με εκνεύριζαν οι φιλενάδες μου που πάθαιναν ποιητικό οίστρο με την ομορφιά του φίλου τους. Και να με τώρα να με πιάνει κι εμένα δέος κάθε τόσο με αυτό τον υπέροχο, πολύπλοκο, εκνευριστικό, προβληματικό και σέξι άντρα που ερωτευόμουν όλο και πιο βαθιά κάθε μέρα που περνούσε.

Καθώς κοιτάζαμε ο ένας τον άλλο, το βλοσυρό του ύφος δεν άλλαξε, ούτε έπαψε να τα ψέλνει στο φουκαρά στην άλλη άκρη της γραμμής, αλλά το βλέμμα του έχασε τον παγερό εκνευρισμό του και μέσα του άρχισε να σιγοκαίει ο πόθος.

Θα έπρεπε να είχα συνηθίσει πια αυτή την αλλαγή που απλωνόταν πάνω του όταν με κοίταζε, αλλά παρ' όλα αυτά με χτύπησε και πάλι με μια δύναμη αορατή για να μου κόψει τα πόδια. Το βλέμμα του έδειχνε καθαρά πόσο βαθιά και άγρια ήθελε να με κάνει δική του –κάτι που επιδίωκε

με κάθε ευκαιρία– και μου αποκάλυπτε επίσης φευγαλέα την ασυγκράτητη, ανελέητη δύναμη της θέλησής του. Υπήρχε ένας πυρήνας δύναμης και κυριαρχίας που χαρακτήριζε ό,τι έκανε ο Γκίντεον στη ζωή.

«Θα τα πούμε το Σάββατο στις οχτώ», είπε και μετά έβγαλε το ακουστικό και το πέταξε στο γραφείο του. «Έλα δω, Εύα».

Άλλο ένα ρίγος με διαπέρασε από τον τρόπο που πρόφερε το όνομά μου, με τον ίδιο αυταρχικό κοφτό τόνο που χρησιμοποιούσε όταν έλεγε: *Χύσε τώρα, Εύα*, ενώ ήμουν από κάτω του... γεμάτη από αυτόν... και ήθελα απεγνωσμένα να τελειώσω γι' αυτόν...

«Δεν έχουμε ώρα για τέτοια τώρα». Οπισθοχώρησα στο διάδρομο γιατί δεν μπορούσα να του αντισταθώ. Η απαλή βραχνάδα της ήρεμης, καλλιεργημένης φωνής του ήταν ικανή να με φέρει σε οργασμό μόνο που την άκουγα. Και κάθε φορά που με άγγιζε, υπέκυπτα.

Έτρεξα στην κουζίνα να φτιάξω καφέ.

Αυτός μουρμούρισε κάτι και με ακολούθησε. Με πρόλαβε εύκολα με τις μεγάλες δρασκελιές του και βρέθηκα ακινητοποιημένη στον τοίχο του διαδρόμου από ένα καυτό στιβαρό αντρικό κορμί ένα ενενήντα ύψος.

«Ξέρεις τι γίνεται όταν το βάζεις στα πόδια, άγγελέ μου». Ο Γκίντεον μου δάγκωσε το κάτω χέιλι και μετά καταπράννε το τσούξιμο χαϊδεύοντάς το με τη γλώσσα του. «Σε πιάνω».

Μέσα μου κάτι έβγαλε έναν ευτυχισμένο στεναγμό και παραδόθηκε. Το κορμί μου χαλάρωσε από ευχαρίστηση νιώθοντας την πίεση από το δικό του. Τον λαχταρούσα συνεχώς και τόσο πολύ, που η επιθυμία μου γινόταν βαρύς, διάχυτος πόνος. Αυτό που αισθανόμουν ήταν λαγνεία, αλλά

και κάτι πολύ περισσότερο επίσης. Για μένα ήταν κάτι πολύτιμο και βαθύ, γιατί η λαγνεία του Γκίντεον για μένα δεν πυροδοτούσε τους φόβους μου, όπως θα γινόταν με έναν άλλο άντρα. Αν δοκίμαζε κάποιος άλλος να με ακινητοποιήσει με το βάρος του σώματός του, θα φρικάριζα. Όμως με τον Γκίντεον δεν είχα ποτέ πρόβλημα. Ήξερε τι χρειάζομαι και πόσα μπορώ να αντέξω.

Χαμογέλασε ξαφνικά και η καρδιά μου έχασε ένα χτύπο.

Βλέποντας μπροστά μου αυτό το πανέμορφο πρόσωπο, πλαισιωμένο από αυτά τα στιλπνά μαύρα μαλλιά, ένιωσα τα γόνατά μου να λύνονται. Ήταν τόσο εξευγενισμένος και αβρός, παράλληλα όμως τα μακριά μεταξένια μαλλιά του, που του έφταναν ως τους ώμους, του έδιναν μια επικίνδυνη, αμαρτωλή όψη.

Έτριψε τη μύτη του στη δική μου. «Δεν μπορείς να μου χαμογελάς έτσι και μετά να φεύγεις. Πες μου τι σκεφτόσουν όταν μιλούσα στο τηλέφωνο».

Τον κοίταξα με ένα λοξό χαμόγελο. «Πόσο υπέροχος είσαι. Έχει καταντήσει αηδία το πόσο συχνά το σκέφτομαι αυτό. Πρέπει να το ξεπεράσω πια».

Έβιασε το πίσω μέρος του μηρού μου και με κόλλησε πιο σφιχτά πάνω του, μετά άρχισε να με βασανίζει κουνώντας επιδέξια τους γοφούς του πάνω στους δικούς μου. Ήταν απίστευτα προικισμένος στο κρεβάτι. Και το ήξερε. «Σιγά μη σ' αφήσω».

«Μπα;» Μια φλόγα είχε αρχίσει να απλώνεται στις φλέβες μου, το κορμί μου λαχταρούσε το άγγιγμά του. «Δεν είναι δυνατό να θέλεις άλλη μια ερωτοχτυπημένη γυναίκα να κρέμεται από πάνω σου. Μου 'χεις πει ότι δεν αντέχεις τις υπερβολικές προσδοκίες».

«Εκείνο που θέλω», γουργούρισε αυτός ενώ μου έπιανε με την παλάμη το σαγόκι κι έτριβε το κάτω χέιλι μου με τον αντίχειρα, «είναι να σκέφτεσαι τόσο πολύ εμένα, που να μην προλαβαίνεις να σκεφτείς κανέναν άλλο».

Πήρα μια αργή και τρεμάμενη ανάσα. Είχα παραδοθεί ολοκληρωτικά στη φλογερή έκφραση στα μάτια του, στον προκλητικό τόνο της φωνής του, στη θέρμη του κορμιού του και την υπέροχη γεύση από το δέρμα του. Ο Γκίντεον ήταν το ναρκωτικό μου και δεν είχα καμία διάθεση να το κόψω.

«Γκίντεον», είπα ξέπνοα, παραδομένη.

Με ένα σιγανό βογκητό, ο Γκίντεον κόλλησε το καλοφτιαγμένο στόμα του στο δικό μου, σβήνοντας κάθε ανησυχία ότι θα αργούσα στη δουλειά με ένα παθιασμένο, βαθύ φιλί... ένα φιλί που σχεδόν δε με άφησε να δω την ανασφάλεια που είχε αποκαλύψει.

Πέρασα τα δάχτυλα μέσα στα μαλλιά του για να τον κρατήσω ακίνητο και ανταποκρίθηκα στο φιλί του, με τη γλώσσα μου να γλιστρά πάνω στη δική του, να τη χαϊδεύει. Ήμασταν ζευγάρι για πολύ μικρό διάστημα, λιγότερο από ένα μήνα. Και το χειρότερο ήταν ότι και οι δυο μας δεν ξέραμε πώς να δημιουργήσουμε μια σχέση όπως τη θέλαμε – μια σχέση στην οποία αρνιόμασταν να προσποιηθούμε ότι δεν είχαμε και οι δύο σοβαρά προβλήματα από το παρελθόν μας.

Τα χέρια του με τύλιξαν και σφίχτηκαν γύρω μου κτητικά. «Ήθελα να περάσω το Σαββατοκύριακο μαζί σου στο Φλόριντα Κιζ – γυμνός».

«Μμμ, ωραίο ακούγεται αυτό». Παραπάνω από ωραίο. Όσο κι αν μου άρεσε ο Γκίντεον όταν φορούσε κοστούμι με γιλέκο, τον προτιμούσα σίγουρα γυμνό. Απέφυγα να του πενθυμίσω ότι δεν μπορούσα αυτό το Σαββατοκύριακο...

«Αλλά τώρα είμαι αναγκασμένος να δουλέψω το Σαββατοκύριακο για να τακτοποιήσω κάτι», μουρμούρισε, με τα χείλια του να κινούνται πάνω στα δικά μου.

«Δουλειά που ανέβαλες για να είσαι μαζί μου;» Έφευγε νωρίς από τη δουλειά για να έχουμε περισσότερο χρόνο μαζί, και ήξερα ότι αυτό πρέπει να του στοίχιζε. Η μητέρα μου ήταν στον τρίτο γάμο της, και όλοι οι άντρες της ήταν επιτυχημένοι και πλούσιοι μεγιστάνες. Ήξερα ότι το τίμημα της φιλοδοξίας είναι οι πολλές ώρες δουλειάς.

«Πληρώνω υψηλούς μισθούς σε άλλους για να μπορώ να είμαι μαζί σου».

Καλή προσπάθεια, αλλά είχα δει τη λάμψη του εκνευρισμού στο βλέμμα του και προτίμησα να του αποσπάσω την προσοχή. «Ευχαριστώ. Ας πιούμε τον καφέ μας γιατί σε λίγο δε θα 'χουμε χρόνο ούτε γι' αυτό».

Ο Γκίντεον χάιδεψε το κάτω χέλι μου με τη γλώσσα του και μετά με άφησε. «Θα ήθελα να φύγω στις οχτώ αύριο βράδυ. Πάρε μαζί σου δροσερά και ελαφριά ρούχα. Η Αριζόνα έχει ξηρασία και ζέστη».

«Τι;» Κοίταξα την πλάτη του καθώς εξαφανιζόταν πάλι στο γραφείο. «Στην Αριζόνα είναι η δουλειά που έχεις;»

«Δυστυχώς».

Ουάου. Προτίμησα να μη φέρω αντιρρήσεις, γιατί μπορεί να μην προλάβαινα καν να πιω καφέ. Συνέχισα προς την κουζίνα διασχίζοντας το ευρύχωρο διαμέρισμα του Γκίντεον με την εκπληκτική προπολεμική αρχιτεκτονική και τα στενά αψιδωτά παράθυρα, ενώ τα τακούνια μου πότε χτυπούσαν στο γυαλιστερό παρκέ και πότε ο ήχος τους έσβηνε από χαλιά Aubusson. Ο πολυτελής χώρος ήταν διακοσμημένος με σκούρο ξύλο, ουδέτερα υφάσματα και εντυπωσια-

κά διακοσμητικά που του έδιναν φως και χρώμα. Αν και διαπίστωνες αμέσως ότι ο Γκίντεον είχε επενδύσει πολλά χρήματα εδώ μέσα, παρ' όλα αυτά ο χώρος κατάφερνε να παραμένει ζεστός και ευχάριστος, ένα άνετο μέρος για να χαλαρώσεις και να απολαύσεις τη χλιδή.

Όταν έφτασα στην κουζίνα, έβαλα μια κούπα κάτω από την καφετιέρα. Ο Γκίντεον ήρθε κι αυτός, με το σακάκι ριγμένο στον έναν ώμο και το κινητό του στο χέρι. Έβαλα άλλη μια κούπα κάτω από την καφετιέρα γι' αυτόν και πήγα στο ψυγείο για να πάρω την κρέμα για τον καφέ.

«Τελικά μπορεί να είναι καλύτερα που θα φύγεις», είπα. Γύρισα προς το μέρος του και του υπενθύμισα το θέμα που είχα με το συγκάτοικό μου. «Πρέπει να τα ψάλω στον Κάρι αυτό το Σαββατοκύριακο».

Ο Γκίντεον έριξε το τηλέφωνο στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του και μετά κρέμασε το σακάκι στην πλάτη ενός σκαμπό μπροστά στον πάγκο της κουζίνας. «Θα 'ρθεις μαζί μου, Εύα».

Ξεφύσησα κι έριξα κρέμα στον καφέ μου. «Για να κάνω τι; Να κάθομαι εκεί γυμνή και να περιμένω πότε θα τελειώσεις τη δουλειά σου για να με ρίξεις στο κρεβάτι;»

Με κοίταζε σταθερά στα μάτια καθώς έπαιρνε την κούπα του και έπινε μια γουλιά από τον αχνιστό καφέ με μια υπερβολικά ήρεμη και σκεπτική έκφραση. «Θα μαλώσουμε;»

«Θα μου φέρεις δυσκολίες τώρα;» ρώτησα. «Μιλήσαμε γι' αυτό το θέμα. Ξέρεις ότι δεν μπορώ να αφήσω τον Κάρι ύστερα από ό,τι έγινε χθες βράδυ». Το συνονθύλευμα από γυμνά κορμιά που είχα βρει στο λίβινγκ ρουμ του σπιτιού μου έδινε ένα νέο νόημα στη λέξη «παρτούζα».

Έβαλα την κρέμα πίσω στο ψυγείο κι ένιωσα πάλι τον

Γκίντεον να με τραβά αναπόφευκτα κοντά του με τη δύναμη της θέλησής του. Έτσι ήταν τα πράγματα από την αρχή. Όταν ήθελε, μπορούσε να με κάνει να νιώσω τις απαιτήσεις του. Και ήταν πολύ, πολύ δύσκολο να αγνοήσω το μέρος του εαυτού μου που με παρακαλούσε να του δώσω ό,τι ήθελε. «Εσύ έχεις να φροντίσεις τη δουλειά σου κι εγώ έχω να φροντίσω τον καλύτερό μου φίλο, και μετά θα ξαναβρεθούμε και θα αρχίσουμε πάλι να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο».

«Δε θα γυρίσω πριν από την Κυριακή το βράδυ, Εύα».

Α... Αισθάνθηκα ένα ξαφνικό σφίξιμο στην κοιλιά μου ακούγοντας ότι θα ήμασταν χώρια για τόσο πολύ. Τα περισσότερα ζευγάρια δεν περνούν μαζί κάθε ελεύθερη στιγμή τους, αλλά εμείς δεν ήμασταν όπως τα περισσότερα ζευγάρια. Είχαμε και οι δύο προβλήματα, ανασφάλειες και έναν αμοιβαίο εθισμό, έτσι χρειαζόμασταν τακτική επαφή για να συνεχίσουμε να λειτουργούμε κανονικά. Δεν το άντεχα να είμαι μακριά του. Σπάνια περνούσαν πάνω από δυο τρεις ώρες χωρίς να τον σκεφτώ.

«Δεν το αντέχεις ούτε κι εσύ», μου είπε σιγανά, μελετώντας με μ' εκείνο τον τρόπο που είχε, εκείνο το βλέμμα που έβλεπε τα πάντα. «Μέχρι την Κυριακή θα τα 'χουμε παίξει και οι δύο».

Φύσηξα τον καφέ μου, μετά ήπια μια γουλιά. Με είχε ταράξει η σκέψη να περάσω ολόκληρο το Σαββατοκύριακο χωρίς αυτόν. Και κάτι ακόμα χειρότερο, δε μου άρεσε καθόλου να περάσει αυτός τόσες μέρες χωρίς εμένα. Είχε στη διάθεσή του ένα σύμπαν από επιλογές και δυνατότητες, ένα σωρό γυναίκες που δεν ήταν τόσο προβληματικές και δύσκολες.

Παρ' όλα αυτά κατάφερα να πω: «Ξέρουμε και οι δύο ότι αυτό δεν είναι και πολύ υγιές, Γκίντεον».

«Ποιος το λέει αυτό; Κανείς δεν ξέρει πώς είναι τα πράγματα για μας».

Εντάξει, σ' αυτό είχε δίκιο.

«Πρέπει να φύγουμε για τη δουλειά», του επισήμανα, ξέροντας ότι αυτό το αδιέξοδο θα μας τρέλαινε και τους δυο όλη μέρα. Θα λύναμε το πρόβλημα τελικά, αλλά προς το παρόν είχαμε κολλήσει.

Ο Γκίντεον ακούμπησε το γοφό του στον πάγκο, σταύρωσε τους αστραγάλους και με κοίταξε με πεισματάρικο ύφος. «Εκείνο που πρέπει είναι να 'ρθεις μαζί μου».

«Γκίντεον». Άρχισα να χτυπάω νευρικά το πόδι μου στο πλακάκι. «Δεν μπορώ να εγκαταλείψω όλη τη ζωή μου για σένα. Αν γίνω σαν τις διάφορες χαζογοκόμενες που περιφέρουν οι πλούσιοι, θα με βαρεθείς πολύ γρήγορα. Εδώ που τα λέμε, κι εγώ η ίδια θα αηδιάζα με τον εαυτό μου. Δε θα μας σκοτώσει αν περάσουμε δυο μέρες για να τακτοποιήσουμε άλλα κομμάτια της ζωής μας, έστω και αν αυτό δε μας αρέσει καθόλου».

Με κοίταξε στα μάτια. «Είσαι μεγάλος μπελάς για να σε θεωρήσει κανείς χαζογοκόμενα».

«Κι εσύ δεν πας πίσω», του αντιγύρισα.

Ο Γκίντεον ανασηκώθηκε από τον πάγκο. Ξαφνικά χάθηκε ο βαρύς αισθησιακός αέρας που τον τύλιγε και με κοίταξε με μια ανστηρή ένταση. Ήταν τόσο ευμετάβλητος – όπως κι εγώ. «Τελευταία ασχολήθηκαν πολύ οι δημοσιογράφοι μαζί σου, Εύα. Είναι γνωστό ότι βρίσκεσαι στη Νέα Υόρκη. Δεν μπορώ να σε αφήσω εδώ ενώ εγώ θα λείπω. Φέρε και τον Κάρι μαζί σου, αν δε γίνεται αλλιώς. Μπορείς να του τα ψάλεις όσο θα περιμένεις πότε θα τελειώσω τη δουλειά μου για να σε ρίξω στο κρεβάτι».

«Χα». Αν και έβλεπα την προσπάθειά του να ελαφρύνει τη συζήτηση κάνοντας χιούμορ, κατάλαβα ποιος ήταν ο πραγματικός λόγος που δεν ήθελε να με αφήσει μόνη: ο Νέιθαν. Ο πρώην ετεροθαλής αδελφός μου ήταν ένας ζωντανός εφιάλτης από το παρελθόν μου και φαίνεται ότι ο Γκίντεον φοβόταν μήπως εμφανιστεί ξανά στο παρόν. Τρόμαξα με τη σκέψη ότι ίσως δεν είχε άδικο. Η ανωνυμία που με προστάτευε επί χρόνια δεν υπήρχε πια εξαιτίας της δημοσιότητας που είχε πάρει η σχέση μας.

Θεέ μου... Δεν είχαμε το χρόνο να αρχίσουμε τώρα να συζητάμε για αυτό το μπέρδεμα, ήξερα όμως ότι ο Γκίντεον δε θα υποχωρούσε ποτέ σε αυτό το θέμα. Ήταν ένας άντρας που προστάτευε με κάθε τρόπο ό,τι ήταν δικό του, και αντιμετώπιζε τους αντιπάλους του με ανελέητη αποτελεσματικότητα. Δε θα επέτρεπε ποτέ να πάθω κάτι. Ήμουν το ασφαλές λιμάνι του, με άλλα λόγια κάτι σπάνιο και ανεκτίμητο γι' αυτόν.

Ο Γκίντεον κοίταξε το ρολόι του. «Ώρα να πηγαίνουμε, άγγελέ μου».

Πήρε το σακάκι του και μου έκανε νόημα να προχωρήσω πρώτη στο πολυτελές λίβινγκ ρουμ, όπου πήρα την τσάντα μου και μια σακούλα με τα παπούτσια που φορούσα για το περπάτημα και κάποια άλλα απαραίτητα. Σε λίγο είχαμε κατεβεί στο ισόγειο με το ιδιωτικό του ασανσέρ και ήμασταν καθισμένοι στις πίσω θέσεις του μαύρου τζίπ Μπέντλεϊ.

«Γεια σου, Άνγκους», είπα στον οδηγό. Φορούσε ένα παλιμοδίτικο καπέλο σοφέρ, και με χαϊρέτησε κι αυτός αγγίζοντας το γείσο.

«Καλημέρα, δεσποινίς Τραμέλ», είπε χαμογελώντας. Ήταν ένας ηλικιωμένος τζέντλεμαν με κόκκινα μαλλιά που

είχαν αρχίσει να ασπρίζουν. Τον συμπαθούσα για πολλούς λόγους, ένας από τους οποίους ήταν το γεγονός ότι ήταν σοφός του Γκίντεον από το δημοτικό ακόμη και νοιαζόταν πραγματικά γι' αυτόν.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο Rolex που μου είχαν πάρει η μητέρα μου και ο πατριός μου. Θα έφταναν στη δουλειά στην ώρα μου... αν δεν κολλούσαμε στην κίνηση. Τη στιγμή που το σκεφτόμουν αυτό, ο Άνγκους μπήκε επιδέξια στη ροή των ταξί και των αυτοκινήτων στο δρόμο. Μετά την τεταμένη ησυχία μέσα στο διαμέρισμα του Γκίντεον, ο θόρυβος του Μανχάταν με ξύπνησε σαν ένεση καφεΐνης. Τα κορναρίσματα και ο γδούπος που ακούστηκε καθώς τα λάστιχα περνούσαν πάνω από ένα σέπασμα υπονόμου με αναζωογόνησαν. Πεζοί περπατούσαν με γοργό βήμα και από τις δύο πλευρές του κατάμεστου δρόμου, ενώ τα κτίρια υψώνονταν προς τον ουρανό απλώνοντας ακόμη παντού τις σκιές τους, παρόλο που ο ήλιος είχε αρχίσει να ανεβαίνει.

Την αγαπούσα τόσο πολύ τη Νέα Υόρκη. Καθημερινά έβρισκα ευκαιρίες για να αφομοιώσω τις σκηνές της, να ρουφήξω την πόλη μέσα μου.

Βολεύτηκα στο δερμάτινο κάθισμα και μετά έπιασα το χέρι του Γκίντεον και το έσφιξα. «Θα ένιωθες καλύτερα αν ο Κάρι κι εγώ φεύγαμε από τη Νέα Υόρκη για το Σαββατοκύριακο; Ίσως ένα γρήγορο ταξίδι στο Βέγκας;»

Τα μάτια του Γκίντεον στένεψαν. «Είμαι απειλή για τον Κάρι; Γι' αυτό δε θέλεις να 'ρθεις στην Αριζόνα;»

«Τι; Όχι. Δε νομίζω». Γύρισα πάνω στο κάθισμα προς το μέρος του. «Αλλά μερικές φορές χρειάζεται να τον πιέζω όλη νύχτα ώσπου να τον καταφέρω να ανοιχτεί».

«Δε νομίζεις;» Επανέλαβε την απάντησή μου, αγνοώντας όλα τα άλλα πέρα από την πρώτη φράση μου.

«Ίσως νιώθει ότι δεν μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μου όταν έχει ανάγκη να μιλήσει επειδή είμαι συνέχεια μαζί σου», του εξήγησα, σταθεροποιώντας την κούπα του καφέ και με τα δύο χέρια καθώς περάσαμε από μια λακκούβα. «Άκου, θα πρέπει να ξεπεράσεις τη ζήλια σου για τον Κάρι. Όταν λέω όταν είναι σαν αδελφός μου, δεν αστειεύομαι. Δε χρειάζεται να τον συμπαθείς, αλλά πρέπει να καταλάβεις ότι θα υπάρχει πάντα στη ζωή μου».

«Του λες το ίδιο πράγμα για μένα;»

«Δε χρειάζεται. Το ξέρει. Προσπαθώ να καταλήξω σε ένα συμβιβασμό εδώ...»

«Δε συμβιβάζομαι ποτέ».

Ύψωσα τα φρύδια. «Στις επιχειρήσεις, είμαι σίγουρη πως δε συμβιβάζεσαι. Αλλά εδώ μιλάμε για τη σχέση μας, Γκίντεον. Χρειάζεται δούναι και λαβείν...»

Το γρύλισμα του Γκίντεον με σταμάτησε. «Με δικό μου αεροπλάνο, σε δικό μου ξενοδοχείο, και αν βγεις από το κτίριο, θα σε ακολουθεί ομάδα ασφαλείας».

Η ξαφνική και απρόθυμη υποχώρησή του με ξάφνιασε και με έκανε να σωπάσω για λίγο. Αυτός συνέχισε να με κοιτάζει με το φρύδι του να υψώνεται πάνω από κείνα τα διαπεραστικά γαλάζια μάτια του σε μια έκφραση που έλεγε: *Ή αυτό ή τίποτα.*

«Δε νομίζεις ότι είναι ακραίο αυτό;» επέμεινα. «Θα έχω τον Κάρι μαζί μου».

«Θα με συγχωρήσεις αν σου ομολογήσω ότι δεν του εμπιστεύομαι την ασφάλειά σου μετά τα χθεσινοβραδινά». Ήπιε λίγο καφέ και η στάση του σώματός του έδειχνε κα-

θαρά ότι γι' αυτόν η συζήτηση είχε τελειώσει. Μου είχε δώσει τις επιλογές που του ήταν αποδεκτές.

Θα μπορούσα να τσαπιστώ μ' αυτή την αυταρχική συμπεριφορά, αν δεν ήξερα ότι το κίνητρό του ήταν να με προστατεύσει. Υπήρχαν επικίνδυνοι «σκελετοί» στο παρελθόν μου, και η σχέση μου με τον Γκίντεον είχε στρέψει πάνω μου τα φώτα της δημοσιότητας, κάτι που θα μπορούσε να φέρει τον Νείθαν Μπάρκερ στην πόρτα μου.

Επιπλέον, ήταν στοιχείο του χαρακτήρα του Γκίντεον να ελέγχει τα πάντα γύρω του. Ήταν μέρος του πακέτου, κι έπρεπε να το αποδεχτώ.

«Εντάξει», συμφώνησα τελικά. «Ποιο ξενοδοχείο είναι δικό σου;»

«Έχω κάμποσα. Μπορείς να διαλέξεις». Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε από το παράθυρο. «Ο Σκοτ θα σου στείλει τη λίστα με e-mail. Όταν αποφασίσεις, ενημέρωσέ τον και θα το κανονίσει. Θα φύγουμε μαζί και θα γυρίσουμε μαζί».

Έγειρα τον ώμο μου στο κάθισμα και ήπια λίγο καφέ, προσέχοντας ότι το χέρι του ήταν ακόμη σφιγμένο γροθιά πάνω στο μηρό του. Το πρόσωπό του καθρεφτιζόταν στο φιμέ τζάμι – ήταν ανέκφραστο, αλλά ένιωθα την κακή διάθεσή του.

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα.

«Μη μ' ευχαριστείς. Δε μ' αρέσει αυτό, Εύα». Ένας μυς στο σαγόνι του έπαιζε. «Ο συγκάτοικός σου τα κάνει μαντάρα κι εγώ είμαι υποχρεωμένος να περάσω το Σαββατοκύριακο χωρίς εσένα».

Δε μου άρεσε που ήταν δυσαρεστημένος, έτσι του πήρα τον καφέ και τον έβαλα μαζί με τον δικό μου στις υποδοχές του καθίσματος. Μετά κάθισα καβαλητά πάνω του και τύλιξα τα χέρια γύρω από τους ώμους του. «Το εκτιμώ που κάνεις

αυτή την παραχώρηση, Γκίντεον. Σημαίνει πολλά για μένα».

Με κάρφωσε με το άγριο γαλάζιο βλέμμα του. «Το ΄ξερα ότι θα με τρελάνεις από την πρώτη στιγμή που σε είδα».

Χαμογέλασα καθώς θυμήθηκα πώς είχαμε συναντηθεί. «Κωλοκαθισμένη στο χώρο υποδοχής του κτιρίου Κρόσφαϊρ;»
«Πιο πριν. Έξω».

Συνοφρυώθηκα. «Πού έξω;»

«Στο πεζοδρόμιο». Ο Γκίντεον άρπαξε τους γοφούς μου και τους έσφιξε μ' εκείνο τον κτητικό, επιβλητικό τρόπο του που με έκανε να τον λαχταρώ. «Έφευγα για μια συνάντηση. Αν είχα καθυστερήσει ένα λεπτό, δε θα σε είχα δει. Μόλις είχα μπει στο αμάξι όταν έστριψες στη γωνία».

Θυμήθηκα ότι η Μπέντλεϊ περίμενε στο πεζοδρόμιο εκείνη τη μέρα. Όταν έφτασα, είχα νιώσει τέτοιο δέος με το κτίριο, που δεν είχα δώσει σημασία στο πολυτελές αμάξι, αλλά το είχα προσέξει φεύγοντας.

«Έμεινα ξερός μόλις σε είδα», συνέχισε με τραχιά φωνή. «Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω σου. Σε ήθελα αμέσως. Ασυγκράτητα. Σχεδόν βίαια».

Πώς δεν είχα φανταστεί ότι πίσω από κείνη την πρώτη μας συνάντηση κρύβονταν και πράγματα που δεν ήξερα; Νόμιζα ότι είχαμε πέσει τυχαία ο ένας πάνω στον άλλο. Όμως ο Γκίντεον έφευγε από το κτίριο... κι αυτό σήμαινε ότι είχε γυρίσει πάλι σκόπιμα. Για μένα.

«Σταμάτησες δίπλα στην Μπέντλεϊ», συνέχισε, «κι έγειρες πίσω το κεφάλι. Κοίταζες το κτίριο και σε φαντάστηκα γονατισμένη να με κοιτάξεις με τον ίδιο τρόπο».

Το σιγανό γρύλισμα του Γκίντεον με έκανε να κινηθώ ταραγμένη πάνω στα πόδια του. «Με ποιον τρόπο;» ψιθύρισα, υπνωτισμένη από τη φλόγα στα μάτια του.

«Με έξαψη. Με κάποιο δέος... και λίγο τρομαγμένη». Μου γράπωσε τον πεινό και με τράβηξε πιο σφιχτά πάνω του. «Δεν υπήρχε περίπτωση να μη σε ακολουθήσω μέσα. Και ξαφνικά σε είδα εκεί που σε ήθελα, σχεδόν γονατισμένη μπροστά μου. Εκείνη τη στιγμή μου ήρθαν μισή ντουζίνα φαντασιώσεις για το τι θα σου έκανα όταν θα σε έγδυνα».

Ξεροκατάπια καθώς θυμήθηκα ότι είχα κι εγώ μια παρόμοια αντίδραση στη δική του παρουσία. «Όταν σε κοίταξα για πρώτη φορά, αμέσως σκέφτηκα το σεξ. Σεξ που σε κάνει να ουρλιάζεις και να αρπάζεσαι απ' τα σεντόνια», είπα.

«Το πρόσεξα αυτό». Τα χέρια του ανέβηκαν πιο ψηλά, στη σπονδυλική μου στήλη. «Και κατάλαβα ότι με είδες σε βάθος. Είδες τι είμαι... Τι έχω μέσα μου».

Κι αυτό ήταν που με είχε κάνει να κωλοκαθίσω κάτω – κυριολεκτικά. Τον κοίταξα στα μάτια και είδα πόσο σκοτάδι υπήρχε στην ψυχή του και πόση αυτοπειθαρχία είχε. Είδα δύναμη και δίψα και έλεγχο και απαίτηση. Κάπου μέσα μου είχα καταλάβει ότι θα με κυριεύσει. Και τώρα ένιωθα ανακούφιση μαθαίνοντας ότι είχε αισθανθεί κι αυτός μια παρόμοια ταραχή για μένα.

Με αγκάλιασε από τις ωμοπλάτες και με τράβηξε πιο κοντά του, μέχρι που άγγιξαν τα μέτωπά μας. «Κανείς δε με είχε δει ποτέ, Εύα. Εσύ είσαι η μόνη».

Ο λαιμός μου σφίχτηκε οδυνηρά. Ο Γκίντεον ήταν σκληρός άνθρωπος από πολλές απόψεις, αλλά μ' εμένα γινόταν τόσο γλυκός πολλές φορές. Σχεδόν παιδιάστικα γλυκός, κι αυτό μου άρεσε γιατί ήταν μια αγνή και ανεξέλεγκτη αντίδραση. Αν καμία άλλη γυναίκα δεν είχε κάνει τον κόπο να κοιτάξει πέρα από το εντυπωσιακό του πρόσωπο και τον ιλιγγιώδη τραπεζικό λογαριασμό του, τότε δεν τους άξιζε

να τον γνωρίζουν. «Δεν είχα ιδέα. Ήσουν τόσο... ψύχραιμος. Σαν να μη σε επηρέασα καθόλου».

«Ψύχραιμος;» είπε σαρκαστικά. «Καιγόμουν για σένα. Από τότε δεν ξέρω τι μου γίνεται».

«Α, ωραία. Ευχαριστώ πολύ».

«Με έκανες να σε χρειάζομαι», πρόσθεσε βραχνά. «Τώρα δεν αντέχω στη σκέψη να περάσω δύο μέρες χωρίς εσένα».

Έπιασα το σαγόνι του με τις παλάμες και τον φίλησα τρυφερά, σαγηνευτικά και απολογητικά. «Σ' αγαπώ κι εγώ», ψιθύρισα με τα χείλη μου πάνω στο όμορφο στόμα του. «Ούτε κι εγώ το αντέχω να είμαι μακριά σου».

Το φιλί που μου έδωσε ήταν άπληστο, σαν να ήθελε να με καταβροχθίσει, αλλά ταυτόχρονα ο τρόπος που με κρατούσε σφιγμένη πάνω του ήταν τρυφερός, σχεδόν ευλαβικός. Σαν να του ήμουν πολύτιμη. Όταν τραβήχτηκε πίσω, ήμισταν λαχανιασμένοι και οι δύο.

«Δεν είμαι καν ο τύπος σου», τον πείραξα, προσπαθώντας να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα προτού χωριστούμε για να πάμε στη δουλειά. Η προτίμησή του στις μελαχρινές ήταν γνωστή και τεκμηριωμένη.

Αισθάνθηκα το τζιπ να σταματά. Ο Άνγκους βγήκε από το αμάξι για να μείνουμε μόνοι, αφήνοντας αναμμένη τη μηχανή και τον κλιματισμό. Κοίταξα από το παράθυρο και είδα το κτίριο Κρόσφαϊρ δίπλα μας.

«Σχετικά με αυτό που είπες, ότι δεν είσαι ο τύπος μου...» Το κεφάλι του Γκίντεον έπεσε πίσω και ακούμπησε στο κάθισμα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Η Κορίν ξαφνιασθηκε όταν σε γνώρισε. Δεν ήσουν αυτό που περίμενε».

Το σαγόνι μου σφίχτηκε όταν τον άκουσα να μιλά για

την πρόωγη αρραβωνιαστικιά του. Αν και ήξερα ότι για τον Γκίντεον η βάση αυτής της σχέσης δεν ήταν ο έρωτας αλλά η φιλία, ότι την είχε κάνει για να μη νιώθει μόνος, αισθάνθηκα παρ' όλα αυτά τη ζήλια να φουντώνει μέσα μου. Η ζήλια ήταν ένα από τα μεγαλύτερα ελαττώματά μου. «Επειδή είμαι ξανθιά;»

«Επειδή... δεν της μοιάζεις».

Μου κόπηκε η ανάσα. Δεν είχα σκεφτεί ότι η Κορίν είχε δημιουργήσει ένα στάνταρ για τον Γκίντεον. Ακόμα και η Μαγκνταλένα Περέζ –μία από τις φίλες του Γκίντεον που θα ήθελαν να είναι κάτι παραπάνω– άφηνε μακριά τα μαύρα μαλλιά της για να μοιάζει στην Κορίν. Όμως δεν είχα συνειδητοποιήσει τι σήμαινε αυτό. Θεέ μου... Αν ήταν αλήθεια, η Κορίν είχε τρομερή δύναμη πάνω στον Γκίντεον, τόση, που δεν την άντεχα. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα και το στομάχι μου σφίχτηκε. Τη μισούσα με μια παράλογη ένταση. Την μισούσα επειδή τον είχε κάποτε δικό της. Μισούσα κάθε γυναίκα που είχε γνωρίσει το άγγιγμά του... τη λαγνεία του... το εκπληκτικό του σώμα.

Πήγα να σηκωθώ.

«Εύα». Με σταμάτησε σφίγγοντας πιο δυνατά τους μηρούς μου. «Δεν ξέρω αν έχει δίκιο».

Κοίταξα τα χέρια του, και το θέαμα του δαχτυλιδιού μου στο δάχτυλο του δεξιού χεριού του –το σημάδι της δικής μου ιδιοκτησίας πάνω του– με ηρέμησε. Το ίδιο και η έκφραση της σύγχυσης στο πρόσωπό του όταν τον κοίταξα στα μάτια. «Δεν ξέρεις;»

«Αν συνέβαινε όντως αυτό, δεν ήταν συνειδητό. Δεν αναζητούσα αυτή σε άλλες γυναίκες. Δεν ήξερα καν ότι αναζητώ κάτι μέχρι που σε είδα».

Κατέβασα τα χέρια μου στα πέτα του καθώς με πλημμύριζε ανακούφιση. Ίσως δεν την αναζητούσε συνειδητά, αλλά ακόμα κι αν ήταν έτσι, δε θα μπορούσα να ήμουν πιο διαφορετική από την Κορίν στην εμφάνιση και στο ταμπεραμέντο. Ήμουν μοναδική γι' αυτόν, μια γυναίκα που διέφερε από όλες τις πρώην του από κάθε άποψη. Ευχήθηκα να ήταν αρκετό αυτό για να σβήσει τη ζήλια μου.

«Ίσως δεν ήταν τόσο προτίμηση όσο ένα πρότυπο συμπεριφοράς». Χάιδεψα με το δάχτυλό μου τις ρυτίδες από το συνοφρύωμά του. «Θα 'πρεπε να ρωτήσεις το δόκτορα Πίτερσον όταν θα τον δούμε απόψε. Μακάρι να είχα περισσότερες απαντήσεις ύστερα από τόσα χρόνια θεραπείας, αλλά δεν έχω. Υπάρχουν πολλά που είναι ανεξήγητα ανάμεσά μας, έτσι δεν είναι; Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τι είναι αυτό που βλέπεις μέσα μου και σε έχει γοητεύσει τόσο πολύ».

«Είναι αυτά που βλέπεις εσύ μέσα σ' εμένα, άγγελέ μου», μου απάντησε χαμηλόφωνα και τα χαρακτηριστικά του μαλάκωσαν. «Το γεγονός ότι ξέρεις τι υπάρχει μέσα μου και εξακολουθείς να με θέλεις όσο σε θέλω κι εγώ. Κάθε βράδυ πέφτω για ύπνο και φοβάμαι ότι θα ξυπνήσω και θα έχεις φύγει. Ή ότι σε τρώμαξα και σ' έδωξα μακριά μου... Ότι σε ονειρεύτηκα...»

«Όχι. Γκίντεον». *Χριστέ μου*. Μου ράγιζε την καρδιά κάθε μέρα. Με τσάκιζε.

«Το ξέρω ότι δε σου λέω πώς νιώθω για σένα, όπως μου το λες εσύ, αλλά μ' έχεις. Το ξέρεις αυτό».

«Ναι, το ξέρω ότι μ' αγαπάς, Γκίντεον». Τρελά. Εξωφρενικά. Σε σημείο που να του είμαι έμμονη ιδέα. Όπως ακριβώς τον αγαπούσα κι εγώ.

«Είμαι δεμένος μαζί σου, Εύα». Με το κεφάλι γερμένο

πίσω, ο Γκίντεον με τράβηξε για να μου δώσει ένα γλυκό φιλί, με τα χείλια του να κινούνται τρυφερά κάτω από τα δικά μου. «Θα σκοτώνα για σένα», ψιθύρισε, «θα απαρνιόμουν όλα όσα έχω για σένα... Αλλά δε θα απαρνηθώ ποτέ εσένα. Δύο μέρες είναι το όριό μου. Μη μου ζητήσεις παραπάνω. Δεν μπορώ να σου το δώσω».

Δεν πήρα αφήφιστα τα λόγια του. Ο πλούτος του τον προστάτευε, του έδινε τη δύναμη και τον έλεγχο που του είχαν αρπάξει σε κάποιο σημείο της ζωής του. Είχε υποστεί κάποια απάνθρωπη εμπειρία σεξουαλικής κακοποίησης, όπως είχα υποστεί κι εγώ. Το γεγονός ότι προτιμούσε να χάσει την ηρεμία του μόνο και μόνο για να με έχει κοντά του σήμαινε περισσότερα και από τη φράση Σ' αγαπώ.

«Χρειάζομαι μόνο δυο μέρες, αγόρι μου. Και θα σου το ξεπληρώσω».

Η βλοσυρή έκφραση χάθηκε από το βλέμμα του, δίνοντας τη θέση της στον σεξουαλικό πόθο. «Μπα; Σκοπεύεις να με ηρεμήσεις με σεξ, άγγελέ μου;»

«Ναι», παραδέχτηκα αδιάντροπα. «Πολύ σεξ. Αυτή η τακτική φαίνεται να πιάνει μαζί σου».

Το στόμα του καμπύλωσε από ένα αμυδρό χαμόγελο, αλλά το διαπεραστικό βλέμμα του έκανε την ανάσα μου πιο γρήγορη. Η σκοτεινή ματιά του μου θύμιζε ότι ο Γκίντεον δεν ήταν άντρας που μπορούσες να τον διαχειριστείς ή να τον δαμάσεις.

«Αχ, Εύα», αναστέναξε, απλωμένος στο κάθισμα με την αρπακτική ανεμελιά ενός πάνθηρα που έχει παγιδέψει ένα ποντίκι στη φωλιά του.

Ένα γλυκό ρίγος με διαπέρασε. Δε μ' ένοιαζε καθόλου να με καταβροχθίσει αυτός ο συγκεκριμένος πάνθηρας.

Προτού βγω από το ασανσέρ στον εικοστό όροφο, στην είσοδο της Γουότερς Φιλντ & Λίμαν, της διαφημιστικής εταιρείας όπου δούλευα, ο Γκίντεον μου ψιθύρισε στο αυτί: «Να με σκέφτεσαι όλη μέρα».

Του έσφιξα κρυφά το χέρι μέσα στο γεμάτο ασανσέρ. «Πάντα αυτό κάνω».

Αυτός συνέχισε για τον τελευταίο όροφο, όπου βρίσκονταν τα γραφεία των Επιχειρήσεων Κροσ. Το κτίριο Κρόσφαιρ ήταν δικό του, ένα από τα πολλά ακίνητα που είχε σε όλη την πόλη, ανάμεσά τους και η πολυκατοικία όπου έμενα.

Προσπαθούσα να μη δίνω σημασία σ' αυτό. Η μητέρα μου ήταν «σύζυγος-τρόπαιο» εξ επαγγέλματος. Είχε αρνηθεί την αγάπη του πατέρα μου για τα πλούτη, κάτι που προσωπικά δεν μπορούσα να καταλάβω καθόλου. Προτιμούσα τον έρωτα από το χρήμα, αλλά φαντάζομαι ότι μου ήταν εύκολο να το λέω αυτό γιατί είχα δικά μου λεφτά, ένα σημαντικό επενδυτικό χαρτοφυλάκιο. Όχι ότι θα τα άγγιζα ποτέ. Είχα πληρώσει πολύ μεγάλο τίμημα και δεν υπήρχε τίποτα που να αξίζει αυτό το κόστος.

Η Μεγκούμι, η υπάλληλος της υποδοχής, πάτησε το κουμπί που άνοιγε την πόρτα και με καλωσόρισε με ένα φωτεινό χαμόγελο. Ήταν όμορφη γυναίκα, στην ηλικία μου, με σιλπνά μαύρα μαλλιά κομμένα καρέ που πλαισιώναν τα ασιατικά χαρακτηριστικά της.

«Γεια», είπα, σταματώντας στο γραφείο της. «Έχεις κανονίσει τίποτα για μεσημεριανό;»

«Όχι. Αν θες να φάμε μαζί, είμαι μέσα».

«Ωραία». Το χαμόγελό μου ήταν πλατύ και ειλικρινές. Όσο κι αν αγαπούσα τον Κάρι και μου άρεσε να κάνω παρέα μαζί του, χρειαζόμουν και φιλενάδες. Ο Κάρι είχε αρχίσει ήδη να δημιουργεί ένα δίκτυο από γνωστούς και φίλους στη Νέα Υόρκη, ενώ εμένα από την άλλη μεριά με είχε ρουφήξει η δίνη του Γκίντεον σχεδόν από την αρχή. Αν και θα προτιμούσα να περνώ κάθε στιγμή μαζί του, ήξερα ότι αυτό δεν ήταν υγιές. Μερικές φιλενάδες θα μου μιλούσαν σταράτα όταν το χρειαζόμουν, κι έπρεπε να καλλιιεργήσω αυτές τις φιλίες αν τις ήθελα.

Ακολούθησα τον μακρύ διάδρομο μέχρι το γραφείο μου. Εκεί τακτοποίησα τη σακούλα και την τσάντα μου στο κάτω συρτάρι, βγάζοντας πρώτα το κινητό μου για να το βάλω στη δόνηση. Βρήκα ένα μήνυμα από τον Κάρι: *Με συγχωρείς, μικρή μου.*

«Κάρι Τέιλορ», είπα αναστενάζοντας. «Σ' αγαπώ, ακόμα κι όταν με τσατίζεις».

Και με είχε τσατίσει άσχημα. Καμιά γυναίκα δε θέλει να γυρίσει σπίτι της και να βρει ένα όργιο σε εξέλιξη στο πάτωμα του λιβινγκ ρουμ. Ιδιαίτερα ενώ βρίσκεται στη μέση ενός καβγά με το αγόρι της.

Του απάντησα: *Κράτα το Σ/Κ για μένα αν μπορείς.*

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση και τον φαντάστηκα να σκέφτεται αυτό που του ζητούσα. *Φτου*, απάντησε τελικά. *Σίγουρα θ' ακούσω το βρισίδι της ζωής μου.*

«Λιγάκι», μουρμούρισα, ριγώντας καθώς θυμήθηκα το όργιο που είχα αντικρίσει μπαίνοντας στο σπίτι. Κυρίως όμως σκεφτόμουν τον Κάρι και ήξερα ότι έπρεπε να περάσουμε λίγο ήσυχο χρόνο μαζί. Δε ζούσαμε καιρό στο Μανχάταν. Ήμασταν σε μια άλλη πόλη, σε καινούργιο διαμέρισμα, είχαμε και οι δύο νέες δουλειές και εμπειρίες, και νέους δεσμούς. Ήμασταν έξω από το στοιχείο μας και παλεύαμε να εγκλιματιστούμε, αφού και οι δύο είχαμε βεβαρυμένο παρελθόν και δε μας ήταν εύκολο να προσαρμοστούμε σε νέες συνθήκες. Συνήθως στηριζόμασταν ο ένας στον άλλο για να βρούμε την ισορροπία μας, αλλά τελευταία δεν περνούσαμε πολύ χρόνο μαζί. Έτσι, τώρα έπρεπε να βρούμε αυτόν το χρόνο.

*Είσαι για ένα ταξίδι στο Βέγκας; Μόνο εσύ κι εγώ;
Γουστάρω!*

ΟΚ... Θα σου εξηγήσω αργότερα.

Καθώς έβαζα το κινητό στη δόνηση και το έριχνα στην τσάντα, το βλέμμα μου σταμάτησε για μια στιγμή στα δύο κολάζ δίπλα στην οθόνη του υπολογιστή μου. Το ένα είχε φωτογραφίες των γονιών μου καθώς και μία του Κάρι, και το άλλο φωτογραφίες μ' εμένα και τον Γκίντεον. Αυτό το κολάζ το είχε φτιάξει ο ίδιος ο Γκίντεον. Ήθελε να έχω κάτι για να τον θυμάμαι, όπως είχε κι αυτός αντίστοιχα στο δικό του γραφείο κάτι για να θυμάται εμένα. Λες και χρειαζόμουν κάτι τέτοιο για να τον σκέφτομαι...

Μου άρεσε τόσο πολύ να έχω κοντά μου φωτογραφίες των ανθρώπων που αγαπούσα: τη μαμά μου με τις ξανθές

μπούκλες της και το χαμόγελο της σεξοβόμβας, με το καλλίγραμμο σώμα της μόλις να καλύπτεται από ένα μικροσκοπικό μπικίνι ενώ απολάμβανε τη Ριβιέρα στο γιοτ του πατριού μου· τον πατριό μου, τον Ρίτσαρντ Στάντον, επιβλητικό και αρχοντικό, με τα ασημιά μαλλιά του περιέργως να ταιριάζουν απόλυτα με την ομορφιά της πολύ μικρότερης γυναίκας του· και τον Κάρι απαθανατισμένο με όλη τη φωτογένεια και την ομορφιά του, με τα στιλπνά καστανά μαλλιά και τα φωτεινά πράσινα μάτια του, κι ένα χαμόγελο πλατύ και πειρακτικό. Αυτό το εκπληκτικό πρόσωπο είχε αρχίσει να εμφανίζεται σε περιοδικά παντού, και γρήγορα θα κοσμούσε γιγαντοαφίσες και στάσεις λεωφορείων διαφημίζοντας τα ρούχα Grey Isles.

Κοίταξα στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου, μέσα από το γυάλινο διαχωριστικό του μικρού γραφείου του Μαρκ Γκάριτι, και είδα το σακάκι του ριγμένο στην πλάτη του καθίσματος. Ο ίδιος δε φαινόταν πουθενά. Δεν παραξενεύτηκα όταν τον βρήκα στην κουζίνα να αγριοκοιτάζει την κούπα του καφέ του. Ήμασταν και οι δύο εθισμένοι στην καφεΐνη.

«Νόμιζα ότι το είχες βρει το κόλπο», είπα, μιλώντας για τις δυσκολίες που είχε με την καφετιέρα.

«Και βέβαια το 'χω βρει». Ο Μαρκ σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε με ένα γοητευτικό λοξό χαμόγελο. Είχε μελαψό δέρμα, περιποιημένο μουσάκι και τρυφερά καστανά μάτια. Πέρα από το γεγονός ότι ήταν όμορφος άντρας, ήταν επίσης εξαιρετικό αφεντικό. Με μάθαινε συνεχώς νέα πράγματα για τη δουλειά του διαφημιστή, και γρήγορα κατάλαβε ότι δε χρειαζόταν να μου δείξει το ίδιο πράγμα δύο φορές. Δουλεύαμε καλά μαζί, και ήλπιζα ότι αυτό θα συνεχιζόταν και στο μέλλον.

«Δοκίμασε αυτό», πρότεινε, παίρνοντας ένα δεύτερο αχνιστό φλιτζάνι από τον πάγκο. Μου το έδωσε και το πήρα με ένα χαμόγελο, εκτιμώντας το γεγονός ότι είχε βάλει κρέμα και γλυκαντικό, ακριβώς όπως έπινα τον καφέ μου.

Ήπια μια επιφυλακτική γουλιά επειδή έκαιγε, κι άρχισα να βήχω από την απρόσμενη και καθόλου ευχάριστη γεύση. «Τι είναι αυτό;»

«Καφές με γεύση μύρτιλλο».

Αγριοκοίταξα κι εγώ το φλιτζάνι, όπως το κοίταξε κι αυτός προηγουμένως. «Και ποιος μπορεί να θέλει να πει αυτό το πράγμα;»

«Α, ξέρεις, η δουλειά μας είναι αυτή ακριβώς: να βρούμε σε ποιους αρέσει και να τους το πουλήσουμε». Ύψωσε την κούπα του σε πρόποση. «Στον πιο πρόσφατο πελάτη μας!»

Έκανα έναν πονεμένο μορφασμό, αλλά μετά ίσως αποφασιστικά την πλάτη μου και ήπια άλλη μια γουλιά.

Δύο ώρες αργότερα, αισθανόμουν ακόμη την απαίσια γλυκιά τεχνητή γεύση του μύρτιλλου στη γλώσσα μου. Ήταν ώρα διαλείμματος, έτσι άρχισα μια έρευνα στο διαδίκτυο για το δόκτορα Τέρενς Λούκας, ένα γιατρό τον οποίο προφανώς αντιπαθούσε τρομερά ο Γκίντεον, από ό,τι είχα διαπιστώσει όταν συναντήθηκαν στο δείπνο το προηγούμενο βράδυ. Μόλις είχα προλάβει να γράψω το όνομά του στο πλαίσιο αναζήτησης, όταν χτύπησε το τηλέφωνό μου.

«Γραφείο Μαρκ Γκάριτι», είπα. «Εδώ Εύα Τραμέλ».

«Μιλάς σοβαρά για το Βέγκας;» ρώτησε ο Κάρι χωρίς προεισαγωγές.

«Σοβαρότητα».

Έγινε μια παύση. «Εδώ είναι που μου θα μου πεις ότι θα μετακομίσεις στο σπίτι του δισεκατομμυριούχου φίλου σου κι εγώ πρέπει να φύγω;»

«Τι; Όχι βέβαια. Τρελός είσαι;» Έκλεισα σφιχτά τα μάτια. Καταλάβαινα πόσο ανασφαλής ήταν ο Κάρι, από την άλλη όμως η φιλία μας ήταν πολύ βαθιά για να έχει τέτοιες αμφιβολίες. «Δεν πρόκειται να με ξεφορτωθείς σ' όλη σου τη ζωή, το ξέρεις αυτό».

«Και ξαφνικά σου την έδωσε κι αποφάσισες ότι πρέπει να πάμε στο Βέγκας;»

«Κάπως έτσι. Σκέφτηκα ότι δε θα 'ταν άσχημα να πίνουμε μοχίτο δίπλα στην πισίνα και να ζούμε με υπηρεσία δωματίου για μερικές μέρες».

«Δεν είμαι σίγουρος πόσα λεφτά θα μπορούσα να βάλω για κάτι τέτοιο».

«Μην ανησυχείς, πληρώνει ο Γκίντεον. Δικό του αεροπλάνο, δικό του ξενοδοχείο. Εμείς απλώς θα πληρώσουμε τα φαγητά και τα ποτά μας». Ήταν ψέμα, γιατί σκόπευα να πληρώσω τα πάντα εκτός από τα αεροπορικά εισιτήρια, αλλά δε χρειαζόταν να το ξέρει αυτό ο Κάρι.

«Και δε θα 'ρθει κι αυτός μαζί;»

Έγειρα πίσω στο κάθισμα και κοίταξα μια φωτογραφία του Γκίντεον. Μου έλειπε κιόλας κι είχαν περάσει μόνο δυο τρεις ώρες που ήμασταν χώρια. «Έχει μια δουλειά στην Αριζόνα, οπότε θα ταξιδέψουμε μαζί με το αεροπλάνο, αλλά στο Βέγκας θα είμαστε μόνο οι δυο μας. Νομίζω ότι μας χρειάζεται».

«Ναι». Ο Κάρι ξεφύσησε. «Δε θα 'λεγα όχι για μια αλλαγή σκηνικού και λίγο ποιοτικό χρόνο με την καλύτερη φιλενάδα μου».

«Εντάξει, λοιπόν. Ο Γκίντεον θέλει να φύγουμε αύριο βράδυ στις οχτώ».

«Θα αρχίσω να φτιάχνω βαλίτσες, λοιπόν. Θέλεις να σου φτιάξω και τη δική σου;»

«Θα μπορούσες; Ευχαριστώ!» Ο Κάρι άνετα θα γινόταν στιλίστας ή προσωπικός αγοραστής. Είχε τρομερό ταλέντο στα ρούχα.

«Εύα;»

«Ναι;»

Ο Κάρι αναστέναξε. «Σ' ευχαριστώ που ανέχεσαι τις μαλακίες μου».

«Σκασμός».

Αφού έκλεισε, απόμεινα να κοιτάζω για λίγο το τηλέφωνο. Δε μου άρεσε καθόλου που ο Κάρι ήταν τόσο δυστυχισμένος όταν στη δική μου ζωή όλα πήγαιναν τόσο καλά. Ήταν εξπέρ στο να σαμποτάρει τον εαυτό του γιατί δεν είχε πιστέψει ποτέ ειλικρινά ότι του αξίζει να είναι ευτυχισμένος.

Καθώς έστρεφα την προσοχή μου πάλι στη δουλειά, η σελίδα της Google στην οθόνη μου μου υπενθύμισε το ενδιαφέρον μου για το δόκτορα Τέρι Λούκας. Υπήρχαν μερικά άρθρα γι' αυτόν στο ίντερνετ, και από τις φωτογραφίες βεβαιώθηκα ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο.

Παιδιάτρος. Σαράντα πέντε ετών. Παντρεμένος είκοσι χρόνια. Με κάποια νευρικήτητα, έκανα μια νέα αναζήτηση: «δόκτωρ Τέρνενς Λούκας και σύζυγος». Κάτι σφίχτηκε μέσα μου καθώς φοβήθηκα ότι θα δω κάποια μελαχρινή με μελαψό δέρμα και μακριά μαλλιά, αλλά πήρα μια ανάσα ανακούφισης όταν είδα ότι η κυρία Λούκας είχε λευκό δέρμα και κοντά κόκκινα μαλλιά.

Όμως αυτό μου άφηνε ακόμα περισσότερα ερωτήματα. Είχα υποψιαστεί ότι το πρόβλημα ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο ήταν κάποια γυναίκα.

Ήταν αλήθεια ότι ο Γκίντεον κι εγώ δεν ξέραμε πολλά πράγματα ο ένας για τον άλλο. Ξέραμε για το άσχημο παρελθόν μας – ή τουλάχιστον ο Γκίντεον ήξερε για το δικό μου. Εγώ κυρίως είχα μαντέψει κάποια πράγματα για το δικό του από μερικά πολύ προφανή στοιχεία. Γνωρίζαμε μερικά βασικά πράγματα χάρη στη συγκατοίκηση, αφού είχαμε κοιμηθεί πολλές φορές ο ένας στο διαμέρισμα του άλλου. Αυτός είχε γνωρίσει τη μισή μου οικογένεια κι εγώ είχα γνωρίσει όλη τη δική του. Αλλά δεν ήμασταν μαζί αρκετό καιρό για να αγγίξουμε πολλά από τα περιφερειακά θέματα ενός ζευγαριού. Και για να είμαι ειλικρινής, νομίζω ότι δε δίναμε ούτε ζητούσαμε πολλές πληροφορίες ο ένας από τον άλλο, σαν να φοβόμασταν να στοιβάξουμε κι άλλα προβλήματα στην ήδη δύσκολη σχέση μας.

Ήμασταν μαζί επειδή είχαμε εθισμό ο ένας με τον άλλο. Όταν ήμασταν ευτυχισμένοι μαζί ένιωθα σαν μεθυσμένη, και ήξερα ότι το ίδιο ίσχυε και γι' αυτόν. Υποβάλλαμε τον εαυτό μας σε μαρτύρια για αυτές τις στιγμές της τελειότητας ανάμεσά μας, οι οποίες όμως ήταν τόσο εύθραυστες, ώστε μόνο το πείσμα, η αποφασιστικότητα και η αγάπη μας μας έκαναν να συνεχίζουμε να παλεύουμε γι' αυτές.

Αρκετά, θα τρελαθείς μ' αυτές τις σκέψεις, σταμάτα τώρα.

Κοίταξα το e-mail μου και βρήκα την ημερήσια ειδοποίηση του Google για ειδήσεις που αφορούσαν τον Γκίντεον. Οι σύνδεσμοι οδηγούσαν κυρίως σε φωτογραφίες από το χθεσινό φιλανθρωπικό γεύμα στο *Waldorf-Astoria* που μας έδειχναν μαζί, ο Γκίντεον με μαύρο κοστούμι χωρίς τη γραβάτα.

«Θεέ μου». Δεν μπόρεσα να μη σκεφτώ τη μητέρα μου καθώς κοίταξα τις φωτογραφίες μου με το φόρεμα Vera Wang στο χρώμα της σαμπάνιας. Όχι μόνο επειδή της έμοιαζα τόσο πολύ –πέρα από τα μαλλιά μου που ήταν μακριά και ίσια– αλλά και επειδή ο συνοδός μου ήταν ένας πάμπλουτος μεγαιστάνας.

Η Μόνικα Τραμέλ Μπάρκερ Μίτσελ Στάντον ήταν εξαιρετική στο ρόλο της «συζύγου-τρόπαιο». Ήξερε επακριβώς ποια ήταν τα καθήκοντά της και τα εκπλήρωνε στο ακέραιο. Είχε χωρίσει δύο φορές, και τις δύο με δική της πρωτοβουλία, και οι πρώην άντρες της είχαν απελπιστεί όταν την έχασαν. Αυτό δε με έκανε να έχω χειρότερη γνώμη για τη μητέρα μου. Δε φοβόταν κανέναν και δεν έπαιρνε κανέναν ως δεδομένο, όμως εγώ από τη μεριά μου ήθελα από μικρή την ανεξαρτησία μου. Το πιο πολύτιμο πράγμα στη ζωή μου ήταν το δικαίωμά μου να λέω όχι.

Ελαχιστοποιώντας το παράθυρο του e-mail, παραμέρισα την προσωπική μου ζωή κι άρχισα να ψάχνω στο διαδίκτυο για συγκρίσεις ανάμεσα σε καφέδες με γεύσεις φρούτων. Συντόνισα μερικές αρχικές συναντήσεις ανάμεσα στα στελέχη στρατηγικού σχεδιασμού και τον Μαρκ, και μετά τον βοήθησα κατεβάζοντας μαζί του ιδέες για τη διαφημιστική εκστρατεία ενός εστιατορίου που σερβίριζε φαγητά χωρίς γλουτένη. Πλησίαζε το μεσημέρι και είχα αρχίσει να πεινάω, όταν χτύπησε το τηλέφωνό μου. Το σήκωσα και απάντησα με τη συνηθισμένη φρόση μου.

«Εύα;» είπε μια γυναικεία φωνή. «Είμαι η Μαγκνταλένα. Έχεις ένα λεπτό;»

Έγειρα πίσω στο κάθισμα με το μυαλό μου σε συναγερμό. Η Μαγκνταλένα κι εγώ είχαμε μοιραστεί στο παρελθόν

μια στιγμή συμπάθειας για την απρόσμενη και ανεπιθύμητη επανεμφάνιση της Κορίν στη ζωή του Γκίντεον, αλλά δεν είχα ξεχάσει ποτέ πόσο μοχθηρά μου είχε φερθεί όταν πρωτοσυναντηθήκαμε. «Ναι, αλλά όχι παραπάνω. Τι τρέχει;»

Αναστέναξε και μετά άρχισε να μιλά βιαστικά. «Χθες βράδυ καθόμουν στο τραπέζι πίσω από την Κορίν. Και άκουσα κάποια πράγματα από τη συζήτηση που είχε με τον Γκίντεον».

Το στομάχι μου σφίχτηκε καθώς ετοιμαζόμουν για το χτύπημα. Η Μαγκνταλένα ήξερε πώς να εκμεταλλεύεται τις ανασφάλειές μου για τον Γκίντεον. «Πέφτεις ακόμα πιο χαμηλά, λοιπόν», είπα παγερά. «Με παίρνεις στη δουλειά για να ξύσεις πληγές. Δεν...»

«Ο Γκίντεον δε σε αγνοούσε».

Έμεινα μ' ανοιχτό το στόμα για μια στιγμή, και η Μαγκνταλένα έσπευσε να συνεχίσει.

«Προσπαθούσε να τη συμμαζέψει, Εύα. Αυτή του έδινε συμβουλές, υποτίθεται του έλεγε πού να σε πάει στη Νέα Υόρκη επειδή έχεις έρθει τώρα στην πόλη, αλλά το έκανε παίζοντας το παιχνίδι “Θυμάσαι πού είχαμε πάει εσύ κι εγώ...”»

«Για να του φρεσκάρει τη μνήμη», μουρμούρισα. Ευτυχώς που δεν είχα ακούσει πολλά πράγματα από τη σιγανή συζήτηση του Γκίντεον με την πρώην του.

«Ναι». Η Μαγκνταλένα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έφυγες επειδή νόμισες ότι σε αγνοούσε για χάρη της. Ήθελα απλώς να σου πω ότι ο Γκίντεον σκεφτόταν εσένα, προσπαθούσε να περιορίσει την Κορίν για να μη σε στενοχωρήσει».

«Και γιατί με πήρες να μου το πεις αυτό; Τι σε νοιάζει;»

«Ποιος είπε ότι με νοιάζει; Αλλά σου το χρωστούσα να

σε βοηθήσω σε κάτι ύστερα από όσα σου είπα όταν πρωτοσυναντηθήκαμε».

Το σκέφτηκα αυτό για λίγο. Ναι, μου χρωστούσε γιατί εκείνη τη μέρα μού έστησε ενέδρα στο μπάνιο κι έβγαλε από μέσα της όλη τη ζήλια και την κακία της. Δεν πίστευα βέβαια ότι αυτό ήταν το μοναδικό της κίνητρο. Ίσως με θεωρούσε το μικρότερο από δύο κακά. Ή ίσως ήθελε να έχει τους εχθρούς της κοντά της για να τους παρακολουθεί καλύτερα. «Εντάξει. Ευχαριστώ».

Δεν μπορούσα να αρνηθώ ότι ένιωθα καλύτερα. Ξαφνικά είχε φύγει από πάνω μου ένα βάρος που δεν είχα αντιληφθεί καν την ύπαρξή του.

«Και κάτι άλλο», συνέχισε η Μαγκνταλένα. «Ο Γκίντεον έτρεξε πίσω σου».

Έσφιξα πιο δυνατά το ακουστικό. Ο Γκίντεον συνέχεια έτρεχε πίσω μου, επειδή συνέχεια το έβαζα στα πόδια. Η θεραπεία μου από τα ψυχικά τραύματα του παρελθόντος ήταν τόσο εύθραυστη, που είχα μάθει να την προστατεύω με κάθε θυσία. Όταν κάτι απειλούσε τη σταθερότητά μου, το παρατούσα.

«Έχουν υπάρξει κι άλλες γυναίκες στη ζωή του που δοκίμασαν τέτοια τελεσίγραφα, Εύα. Μπορεί να βαρέθηκαν, ή να ήθελαν την προσοχή του, ή να περίμεναν κάποια μεγαλόπρεπη χειρονομία από μέρους του... Έτσι έφυγαν, περιμένοντας ότι ο Γκίντεον θα τρέξει πίσω τους. Ξέρεις τι έκανε;»

«Τίποτα», μουρμούρισα, γιατί ήξερα τον άνθρωπό μου. Ο Γκίντεον δεν είχε κοινωνικές επαφές με τις γυναίκες με τις οποίες κοιμόταν, και δεν κοιμόταν με τις γυναίκες που έβλεπε σε κοινωνικούς κύκλους. Η Κορίν κι εγώ ήμασταν οι μοναδικές εξαιρέσεις σε αυτό τον κανόνα, κι αυτός ήταν

ακόμα ένας λόγος που η πρόην του μου προκαλούσε τρομερές κρίσεις ζήλιας.

«Απλώς φρόντισε να τις πάρει ο Άνγκους και να τις πάει σπίτι τους», επιβεβαίωσε η Μαγκνταλένα, κάτι που με έκανε να σκεφτώ ότι είχε δοκιμάσει και η ίδια αυτή την τακτική σε κάποιο σημείο. «Όταν έφυγες εσύ όμως, έτρεξε αμέσως πίσω σου. Και δεν ήταν ο συνηθισμένος εαυτός του όταν αποχαιρέτησε τους γνωστούς. Έδειχνε να βρίσχεται αλλού».

Επειδή είχε φοβηθεί. Έκλεισα τα μάτια κι έδωσα μια νοερή κλοτσιά στον εαυτό μου. Μια γερή νοερή κλοτσιά.

Ο Γκίντεον μου είχε πει αρκετές φορές ότι τον έπιανε τρόμος όταν το έβαζα στα πόδια, γιατί δεν άντεχε στη σκέψη ότι μπορεί να μην ξαναγύριζα. Τι ωφελούσε όμως να λέω ότι δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν, όταν τόσο συχνά του έδειχνα το αντίθετο με τις πράξεις μου; Ήταν λοιπόν παράξενο που δε μου είχε ανοιχτεί για το παρελθόν του;

Γκίντεον Κρος, ο άντρας που θα μπορούσε να ονειρευτεί κάθε γυναίκα: πανέμορφος, γοητευτικός, τίποτα δε δείχνει ικανό να κηλιδώσει την απίστευτη, αψεγάδιαστη εικόνα του απόλυτου αρσενικού. Κι όμως, μέσα του δε λένε να υποχωρήσουν τα τραύματα, οι πληγές.

Αυτός ο μυστηριώδης, αινιγματικός γόης την έχει ήδη κατακτήσει, την έχει κάνει δική του, μια άγρια φλόγα: και η Εύα, όμοια με ριψοκίνδυνη πεταλούδα που διαρκώς τριγουρίζει, οπισθοχωρεί, επανέρχεται, παίζει με τη φωτιά ερωτικά, όλο πάθος. Η Εύα έχει παραδοθεί, δεν έχει τον έλεγχο του εαυτού της, δεν παίρνει πρωτοβουλίες.

Ο Γκίντεον είναι ο εδισμός της, οι επιθυμίες της, το είναι της. Το δικό της παρελθόν είναι εξίσου σκοτεινό, βίαιο, της άφησε πληγές που μοιάζουν με τις δικές του. Όμως, δυο εραστές τόσο τραυματισμένοι δε θα μπορούσαν να ταιριάζουν, να αντέξουν μαζί. Παραείναι δύσκολο, οδυνηρό... Μα αντέχουν, τους έδεσε η λαγνεία, οι στιγμές της εκστατικής ηδονής, της τέλει απόλαυσης.

Τους ένωσε ο πόθος και τώρα, σ' αυτή την άκρως αισθησιακή συνέχεια της ερωτικής τους περιπέτειας, η Εύα, πιο ευάλωτη από ποτέ, ακολουθεί τον Γκίντεον πέρα από κάθε όριο, με μόνο οδηγό ένα τυφλό, αδιάλλακτο πάθος ως το πιο γλυκό και, ταυτόχρονα, το πιο επικίνδυνο άκρο της επιθυμίας..

Οι πιο καυτές σελίδες της χρονιάς

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ISBN 978-618-01-0058-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12853